

Af: Midt i en Jazztid

Hvad, naar du bliver gammel, Peter, – jeg gad se dig saa. Hvad, naar vi allesammen bliver gamle? Sommetider falder det dig ind. – Vorherre bevares, ikke tænke paa det, Natten er jo stadig ung og Dagen med. „Aprez nous le déluge“ ... som hun sagde Fransk lærerinden, – den sure Kælling. *Hende* kunde du ikke med.

Du sidder paa Bænken paa Tennisbanen og venter paa din Makker, og du tænker paa det. Du sidder foroverbøjet med Ketcheren ned mellem Knæene og lader den tankefuldt dreje, og sommetider lader du en Spytklad falde og tværer den ned i Sandet med Foden; og Solen brænder ned paa din Nakke i den løse hvide Skjorte, og du stryger med den højre Haand kærtegnende op over den venstre Arms Brunhed, og du bøjer den og lader dens Biceps spille og svulme, og du spytter tankefuldt og tilfreds ... *Hende* kunde du ikke med, nej, – hun kunde heller ikke med dig. Ingen „Sympatie der Seele“ dèr. Nu skulde han være der, Makkeren, du ser paa dit Ur og smiler. Det var ham, der dengang til det Sømmenskudsbal i en Villa i Hellerup, da der ikke var nogen Gamle hjemme, pludselig aabenbarede sig noget saa splitternagende under Brusebadet paa Baggrund af hvide Fliser med elektrisk Lys. Han vilde være ædru, før han tog hjem, og Pigerne lo og gemte Ansigterne, hvor I laa i det mørke Soveværelse, som Døren stod aaben til. Tre Par laa i paa Forældrenes Dobbelt seng. Det var en ganske hyggelig Aften. I de andre Stuer var der ogsaa halvmørkt; smaa hyggelige Lamper og mange Puder og en Grammofon et Sted. Det var den Vinter med „Any ice to day, lady – oh it's nice to day, lady“ og „By, by black bird!“

Og da han kommer og siger undskyld han kommer for sent, og du spørger, om han kan huske den Aften, ler han klart ud i Solskinnet, medens han energisk smøger Ærmerne op og siger: Naa, ja, det var en ganske morsom Aften, og fortæller, at han er i morderlig fin Form og har i Sinde at klø dig med 6-0, 6-0.

Naar han bliver for gammel ... for gammel til at staa som en ung Gud under en kold Douche, og de Piger for gamle til at ligge selvsjette

Fra Fallensstjerne bd. 3. Syttine. Bjerrings-Haven, Morsus m.H.
 (red.) 2006

paa fremmede Forældres Dobbeltseng og have det hyggeligt ... Naar alle vi bliver for gamle ...

Saa har man vel for Pokker levet Livet, som kun faa har det før os, en velanvendt Ungdom, hvor alt er prøvet, som giver Livet Værdi.

5 Til Sagen! Er han i fin Form? 6-0? Rejs dig op og vis ham, at du ogsaa er i Form.

10 Eller Peter kunde ro ind forbi Lystbaadehavnen ved Langelinie og hvile et Øjeblik paa Aarerne og se ind paa det kendte Sted. Han er kommet meget paa Langelinie. Alle Bænkene der har Minder. Den og den og den. De skal faa flere endnu. Der er forresten een, som han kun har siddet paa een Gang. Det var med hende, den lille lyse, – eller var det en anden? Nej, det var hende, hende den lille lyse, som boede et eller andet Sted der i Nærheden. Hun var sød. Rimeligvis tænker han saa paa det Biografstykke, han havde set samme Aften sammen med hende, forsøger at huske, hvad det var for et, – men en sjælden Gang imellem kommer der Tanker og Genfærd ved Synet af de Bænke.

15 Hvilke Tanker vil du gøre dig, naar du gaar derinde som gammel? At du har levet Livet! Prøvet alting som var noget værd. Aa jo, alting, som altid blev til ingenting, alt det værdifulde, som man gjorde værdiløst.

20 Hvad bliver der at mindes og tære paa. Aa, ikke tænke paa det. – Fanden staa i det. Som man raaber i Skoven, saa ligger man der! Hvor intet er, har Kejseren tabt sit Skæg! ... Nye glimrende, aktuelle Ord-sprog.

25 Du hviler paa Aarerne og smiler og ser ned gennem det stille Vand og ind mod den lille Havfrue, – du kan gaa i Tivoli i Aften, og hvis du ikke følges med nogen, kan du nok træffe nogen derinde. Der er mange, som gaar i Tivoli i Aften, mange, mange, og hvis de ikke følges med nogen, kan de nok træffe nogen derinde. Det er en stor Behagelighed. Det er ikke godt for Mennesket at være ene. Du er jo ikke ene, vel? Aldrig.

30 Naar man kan stable tre Fjerdemænd til en Bridge paa Benene, blot ved at ringe i en Telefon, eller finde en Partner saa god som enhver anden, blot ved at gaa i Tivoli, kan man jo ikke siges at være ensom.

35 Det er en god Tid du lever i. Ingen er ensomme. Er de vel? De passer paa ikke at være det, de er otte i Stedet for to for ikke at være det, de skynder sig, de ringer i Telefonerne, saa der er optaget det meste af Tiden ...

40 Hvorfor? Aa, ikke tænke paa det. Hvem ved, om der er noget at tænke over, naar alt kommer til alt. Er det maaske ikke det værste netop, det at tænke over. Hvem ved. Det at sidde saadan i en Baad og stirre ned igennem det klare Vand og være glad for Solskinnet, er det

Knud Sønderby fotograferet 1932, året efter debuten med „Midt i en Jazztid“.

ikke det egentlige? At danse med en eller anden, at sidde sammen paa en Bænk eller ligge tæt sammen i Mørket. Er det ikke det egentlige?

Og det at tænke over det det gale? Pokker staa i det, saa føler man sig allerede som en gammel, forsulten Mand, der gaar forbi Bænkene derinde og vil lave om paa det hele. — Ønsker at være standset et Sted en gang, maaske, naar han fandt noget smukt, og have taget paa det med nænsomme Hænder og haft kloge Øjne.

Pokker staa i den Mand.

Af: To Mennesker mødes

Paa Vesterbrogade er Kørebanen blevet udvidet og moderniseret. Nu er det et af de Steder, hvor København virkelig minder om en Storstad. Sidder man paa en af de forskellige Tagrestorationer omkring Frihedsstøtten, er det en svært interessant og ophøjet Fornemmelse at betragte Pladsen med den blaagraa skinnende Asfalt der dybt nede. Den glidende Strøm af Biler og Cykler ind ad Vesterbrogade og ud ad Vesterbrogade, tusind smækre, strømmende Cykler i Løbet af et Kvarter, Biler, Fodgængere. Det hele kunde med Lethed foregaa paa Avisen foran En, saa langt nede er det, den store gule Selvejebil dernede kunde køre rundt i Sukkerskaalen.

Rødt Lys! Strømmen stopper op foran Knopperne, den gule Bil er i forreste Række med Cykler paa begge Sider. To Taxa'er, der ser deres Snit, kører tværs over i Retning af Gyldenløvesgade. Tomhed, alting blæst væk dernede paa Asfalten mellem de blanke Søm.

Gult Lys! En gammel barhovedet Kone i rødbrun, strikket Golftrøje skynder sig skraat over ned mod Istedgade.

Grønt Lys! Den blanke Plads Asfalt dernede overskyldes af Cykelstrømmen fra begge Sider, Bilerne faar koblet til og følger efter. Den gule Vogn, som man ikke kan lade være at se paa, mens man betaler Tjeneren, er i Spidsen paa Vej mod Raadhuspladsen. Og Strømmen fortsætter, et stadigt Tog, frembrusende og udtyndende, skaaret i Bider og Portioner af rødt Lys og grønt Lys, og inden man naar ned med Elevatoren, er den gule Bil maaske naaet velbeholden i Havn i en Garage i Bredgade og Konen i Golftrøjen op paa en Sal i en Lejekaserne i Istedgade.

Og hen over Fortovet er der ogsaa en Strøm af Mennesker den ene og den anden Vej, Ansigter og Stemmer, Skikkelser og Klæder, der

Knud Sønderby

De blaa Undulater

Nils var bange for Katrine. Naar han legede paa Vejen kom hun tit hen og drillede ham, somme Tider slog hun ham skønt han ingen Ting havde gjort hende. Hun kom gravalvorlig hen og smækkede en flad Haand lige ind i Ansigtet paa ham saa det gnistrede, bag Gnisterne stod hendes hvide trekantede Fjæs, et alvorligt Kattefjæs med to store Øjne midt i. Nils turde aldrig rigtig slaa igen, for hendes Ansigt med de to kolde Kattøjne forandrede sig ikke, det blev bare en lille Smule hvidere og koldere, hvis han slog igen. Hun forsvarede sig ikke, hun bare saa paa ham.

Engang stak hun en Kæp ind i hans Cyklehjul saa det blev helt krøllet, og da han kom hjem med det fik han Klø af sin Far. Det var hidsige, uretfærdige Klø, men Nils blev ikke trodsig af dem, han hørte ikke til de Dreng, der bliver trodsige. Han huggede begge Armene om sin Fars Knæ, han hulkede og bad om Forladelse. Det var ikke nogen god Taktik, hans Far blev kun mere hidsig af det og slog igen, men tilsidst blev der Ro nok for de voksne Stemmer til at Nils kunde fortælle, hvordan det var gaaet til. Saa tog hans Far sin Hat paa og vilde over og klage til Katrines Far. Men Nils løb efter ham ned ad Havegangen og klamrede sig til hans Bukseben: „Aa nej! – Nej, Far! – Nej – Far!“ Faderen fortsatte et Stykke med Nils hængende ved Benene, saa standsede han: „Hvorfor ikke, Dreng? Hvorfor ikke? spørger jeg!“ Det kunde Nils ingen Forklaring give paa. „Har du da løjet for mig?“ Nej, Nils kunde ingen Forklaring give. Men en Forklaring maatte til, og inde i en højtidelig Stue med sagte Stemmer og Nils' Søkende paa Lur udenfor Døren, kom det tilsidst frem at han havde løjet, det var ikke Katrine. Men da han saa' Udtrykket i sin Fars Ansigt blev han bange og tog det i sig igen: Nej, han havde alligevel ikke løjet, det var Katrine. Men løjet havde han jo under alle Omstændigheder, han kom i Seng og laa der til næste Morgen. Han var ikke Spor trodsig, han laa musestille hele Tiden, og ved Sovetid tog han sin Far og Mor om Halsen og græd og lovede. Han vilde hellere alt det, end han vilde møde Katrines hvide Kattensigt efter at hans Far havde været hos hendes Far.

Katrines Far var Lektor ved Statsskolen. Hun havde ogsaa haft en Mor engang, men det havde hun ikke mer, og det var gaaet underligt til. En Dag var Katrine pludselig blevet hentet af sin Farbror, han kom i sin Bil og tog hende med hjem paa Landet. Hun var kun fem Aar dengang, men hun huskede det fordi det var saa pludseligt, og da hun lang Tid efter kom hjem, var hendes Mor væk. Hendes Far tog hende op paa Skødet og forklarede, at hendes Mor var ude paa en Rejse, men maaske kom hun snart hjem. Hun forstod ikke noget af det, men al Ting var saa nyt hjemme og hun glemte det igen. Men næste Dag spurgte hun igen, og hendes Far sagde igen det om en Rejse og maaske. Det sagde han hver Gang hun spurgte, men tilsidst vidste hun at det passede ikke: Hendes Mor var skilt og boede hos en anden Mand. Hun vidste ikke, hvem hun havde det fra eller om hun overhovedet havde det fra nogen, men hun vidste det og fra den Tid holdt hun op med at spørge.

Nu var Katrine ni Aar, hun gik til Skole hver Morgen og kom hjem igen henad Eftermiddagen. Somme Tider langt henad Eftermiddagen. Hun var lige gravalvorlig i Ansigtet naar hun gik og naar hun kom, hun saa altid stift lige ud, hendes Fødder var store i Skoene, og naar der laa en Vandpyt gik hun ikke udenom den. Hun saa den ikke, hun saa lige ud, hendes Næse pegede skraat i Vejret. Skoletasken hang i en Rem over Skulderen og daskede mod hendes Hofte naar hun gik, somme Tider tog hun den af og trak den efter sig som en lille brun Hund. Hvis der laa en Vandpyt tog hun ikke Tasken op, hun trak den meget alvorlig gennem Vandpytten.

Paa Vej ned gennem Byen skete der tit noget. Grønhandleren havde somme Tider en Kasse med Æbler staaende uden for sin Butik, i Forbifarten kunde Katrines Haand ryge ud og nappe et. Hendes Ansigt var stadig alvorligt og hun saa ikke paa Æblet, hun saa lige ud. Det var heller ikke for Æblets Skyld, hun spiste det alligevel ikke, naar hun kom op paa Skolevej, lod hun det falde og gav det et Spark, saa det hoppede henad Fortovet i tre-fire Stykker. Saa stimedede de andre sammen om den klarøjede Tyv Katrine, og somme Tider sang de i Kor: „Av-ra for Katrine! Av-ra for Katrine!“ Katrine saa lige ud og lod dem raabe. Som hun nærmede sig Skolen blev hun mere og mere skrutrygget og fladbenet, mere og mere stiv og hoven i Ansigtet. Men hvis de blev ved med deres „Av-ra“, trak hun Overlæben lidt op, saa man saa to fremstaaende Hjørnetænder.

„Kæft!“ sagde hun, og hendes Øjne var to syge Spalter.

Og det var nok til, at de tav stille. De sladrede heller aldrig, skønt de vidste mange Ting om hende. Hun løj og stjal og snød, hun huggede de

andres Opgaver i Pultene og skrev dem af, hun havde ogsaa skrevet sin Fars Navn efter paa Sedler. Men hun gik lige gravalvorlig gennem det altsammen, og de andre var bange for den Alvor. Naar hun havde gjort noget forfærdeligt kunde de hviske paa Afstand og se hen paa hende med bange Øjne, men de sagde det aldrig.

„Skal vi saa høre om Tyrkiet,“ sagde Geografilæreren og saa ned langs de to Pulterækker hvor nogle sad ivrige efter at komme til, og andre trykkede sig og gemte Øjnene. Katrine gjorde ingen af Delene, hun sad, som om hun var udenfor det hele. „Katrine – rejs dig op – hvad hedder Hovedstaden i Tyrkiet?“

Katrine stod og saa lige ud, som om det var en Selvfølge, at hun ikke vidste det. Som om hun overhovedet ikke regnede Tyrkiet.

„Hvad hedder den, Nils?“ – „Konstantinopel.“ – „Tak, bliv siddende, det er Katrine.“ – „Katrine, hvor mange Indbyggere har Konstantinopel?“

Hele Klassen stønnede i Pine for at komme til, Tallet gik hviskende fra Bord til Bord. Katrine stod klarøjet og sagde ingenting.

„Vil du bilde mig ind, at du har læst paa det?“ – „Ja.“ – „Hvornaar?“ – „I Gaar.“ – „Hvorfor kan du det saa ikke?“ – „Det ved jeg ikke.“ – „Men du kunde det i Gaar?“ – „Det ved jeg ikke.“ – „Men du har læst paa det?“ – „Ja.“

Forhøret gik besværligt videre, mens Klassen holdt Vejret i Spænding. Det endte med, at Læreren stod med Katrines Geografibog i Haanden – den var flosset og laset og manglede Blade hist og her. Bladet om Tyrkiet manglede. Katrine vidste ikke, hvor det var blevet af, hun vidste overhovedet ingenting, hun stod med Hænderne paa Ryggen og Vægten hvilende paa den ene Fod. Hun var udenfor det hele, hun saa henover det hele og langt ud ad Vinduet. Læreren var rød i Hovedet og det dirrede hidsigt i hans Brillglas. Han smækkede Bogen i Katederet.

„Gaa ned paa din Plads. Saa kan du sidde over efter Skoletid og lære det.“

Men efter Skoletid da han kiggede ind i Oversidderklassen, var Katrine der ikke. Hun var forlængst paa Vej hjem gennem Vandpytterne med Næsen i Vejret og Skoletasken dinglede fra Hoften.

Katrine vidste godt, hvor de manglende Blade var blevet af: hendes to Undulater havde ædt dem. Eller de havde ikke ædt dem, men pillet dem i Smuler og brugt dem til at fore Redekassen med. Hun var kommet i Tanker om det, dengang hun stod oppe foran Katedret, og mens hun blev skældt ud, stod hun og saa ud ad Vinduet og tænkte paa om

der var kommet Æg i Redekassen. Det var fjollet at være saa spændt paa det, men hele Resten af Skoledagen sad hun og var spændt og lod Spørgsmaal og Svar gaa hen over sig, og nu paa Hjemvejen tænkte hun igen stærkt paa Undulaterne. Det var Foraar den Dag. Skønt det kun var Februar var det alligevel Foraar med fedtet Solskin og opblødt Jord, rundt omkring stod Vand og lyste op og et Hvælv af fintspundne Kviste og glidende blaat og hvidt drejede hen over Katrines alvorligt blanke Øjne. Som det spejlende blaa var ogsaa Undulaternes Bryst, det var blaa Undulater. Katrine følte en vild Glæde imod dem skønt hun gik saa værdig og alvorlig i sit flade Trav.

Hun havde faaet dem af sin Far i Fødselsdagsgave og i Begyndelsen brød hun sig ikke om dem. Hvis hendes Øjne et Øjeblik havde lyst op ved Synet af dem, saa blev hun hurtigt stiv og hoven i Ansigtet. Hendes Far forklarede at de kunde slet ikke undvære hinanden og hvis den ene døde, døde den anden ogsaa – det stod Katrine og smilte til med sine to Hjørnetænder. Undulaterne blev sat ind i Vindueskrogen i hendes Værelse, men det faldt hende ikke ind at skifte Sand under dem og give dem Fuglefrø og frisk Vand – hun brød sig ikke om dem og passede dem ikke.

Men Solen skinnede om Eftermiddagen i den Vindueskrog, og det var blaa Undulater: hver Gang de bare vippede med Halerne, gik der et blaat Lyn hen over Katrines Øjne. Det var umuligt ikke at opdage dem tilsidst, en Dag kom hendes hvide Katteansigt lydløst hen og stod foran Buret. „Hyss!“ sagde hun, da hun havde staaet der lidt, og stak en Lineal ind, saa Fuglene flagrede forvildet. Saa lo hun. Næste Dag kom hendes Øjne igen nær hen til Buret, men hun stak ikke Linealen ind og forskrækkede dem, hun nøjedes med at vrænge ad dem. De sad der saa dumme og trykkede sig op ad hinanden, maaske var det sandt at hvis den ene døde, døde den anden ogsaa. Hun vidste godt, at hendes Far kun havde sagt det af *Kærlighed*, og det var ogsaa derfor hun havde faaet Undulaterne – æv, *Kærlighed*, de skulde være saa gode ved hinanden allesammen. Mennesker og Fugle og Hundehvalpe. Men maaske var det sandt alligevel. Man kunde prøve at slippe den ene ud ad Vinduet og saa se hvad der skete med den anden. Hun stak Haanden ind og fik fat paa en af dem, hun tog den ud af Buret og sad med begge Hænder samlet omkring den saa kun Hovedet og den lange blaa Hale stak ud. Den var meget bange og kæmpede i smaa fortvivlede Sæt, hun kunde mærke, hvor den var spinkel og hed under Fjerene og hvor Hjertet slog paa den. Hun lo vildt og søgte med Øjnene op til Vinduet, men hun slap alligevel ikke den blaa Fugl ud, hun blev siddende med den.

Til sidst var den ikke saa bange mere, den laa rolig mellem hendes Hænder og kæmpede ikke mer. Hun tog forsigtigt den øverste Haand væk, men Fuglen fløj ikke, den blev liggende stille. Hun blev helt stiv indvendig, hendes Hjerter holdt op at slaa: der laa en blaa Fugl lige under hendes Øjne, skinnende blaa som om den var støbt af Glas, med en lang, glat Hale og sorte Perleøjne. Den var sprællevende, men den fløj ikke. Hendes Vejr stod stille, Tungen stod stille i Munden paa hende, hendes Haand med Fuglen krøb uhyre forsigtigt hen imod Buret og ind gennem Staaltraadslemmen. Først derinde satte den af fra Haanden og hoppede op paa sin Pind, der var ingenting at mærke paa den, den sad og pudsede sig. Pyh, den fjollede Fugl, den dumme, fjollede Kærlighed. Men hun var underlig forpustet og hed i Kinderne, hun fik en Uro over sig. I Mørkningen gik hun ud og tegnede et Paradis paa Fortovsfli- serne et Stykke fra hvor hun boede, hun tegnede med et Stykke Kridt hun havde stjaalet i Skolen. Der var lige Lys nok til, at de Kridtstreger kunde staa og lyse, og hendes blaa Hinkesten af Glas. Hun hoppede og sang i Mørkningen. De fjollede Fugle, de dumme, fjollede Kærligheds- fugle.

Men en Tid efter kunde hun stikke Haanden ind i Buret uden at Fuglene blev bange, en af dem kunde komme og sætte sig paa hendes Pegefinger. Hun tog Haanden ud igen med Fuglen siddende paa Fingeren. Hun førte den helt hen til Ansigtet, hun lukkede Munden op som for at sluge den blaa Fugl, men den saa paa hende med sine plirrende sorte Øjne. „Din dumme Fugl!“ sagde hun. Hendes Haand kunde ogsaa danne en blød Fordybning som en Rede, og den blaa Fugl laa der saa roligt i Solskinnet, der gled en Hinde for dens blanke sorte Øjne. Saadan sad de længe uden at røre sig. Solskinnet gravede smaa Gruber i Katrines hvide Ansigt, hendes Haand var saa lysende øm, der sad smaa Skorper paa den, den lugtede svagt af Mos og varm Jord. Hun havde ogsaa Navne til de blaa Fugle og kunde sige mange Ting til dem, gammelkloge Ting og meningsløse Ting, hun kunde hoppe op og ned og synge for dem hvad der faldt hende ind. Hun kunde roligt gøre det, for ingen vidste noget om hende og dem. Hun regnede bestemt med, at ingen vidste det. Naar der kom nogen ind, var de blaa Fugle i deres Bur, og Katrine saa ikke til den Side, hvor de var.

Men den Dag var det Foraar, og der var kommet Æg i Redekassen. Hun kunde ikke se Æggene, men hun vidste det allerede i Døren, for Hunnen laa med Hovedet ud af det runde Hul og lod sig made af Hannen. I Virkeligheden havde hun vidst det paa hele Hjemvejen hvor Solen skinnede i fedtet Jord og Vandpytterne lyste op: det var modent nu

som hun havde ventet paa i mange Dage. Hunnen havde set saa forpju-
sket ud, som om den vilde dø, og alt hvad hun stak ind til dem af Straa
og Tøjstumper og Papir havde de trævlet op og brugt til at fore Rede-
kassen med. Hun havde ikke sagt til nogen, at de byggede Rede, og hun
sagde heller ikke til nogen, at der var kommet Æg nu, hun fo'r ikke ud 5
og smækkede med Dørene og raabte op. Der var heller ingen Foran-
dring i hendes Ansigt men hun listede underlig lydløst omkring og
turde ikke gaa helt hen til Buret, hun blev stakaandet, hvis hun kom
helt hen. Saa satte hun sig i den modsatte Krog og trak Benene op un-
der sig. Det var ikke noget at regne, tænkte hun, de dumme Fugle! 10
Men hun var fuld af vild Glæde. Indefra kom en stærk Glans frem i
hendes Øjne, der laa som en sort fugtig Hinde over dem. Tingene
rundt omkring spejlede sig bristefærdigt klare i den Hinde, naar Han-
nen hoppede i Buret gav det et blaat Lyn. Hannen fløj fra og til, Hun-
nen laa med Hovedet ud af Redekassens runde Hul, Katrine sad i den 15
fjerneste Krog og saa det. Hun sad med Benene trukket op under sig og
Hagen støttet paa Knæene, og saadan blev hun siddende ubevægelig i
saa lang Tid at hun ikke selv vidste hvor længe.

Sent paa Eftermiddagen blev hun kaldt ind i sin Fars Værelse. Det
var et spartansk Værelse, temmelig mørkt og med mange Bøger, der 20
var ikke tændt Lys endnu skønt det var begyndt at skumre. Katrines
Far sad mørk mod Vinduet og rettede Stile ved det sidste Dagslys. Han
sagde ikke noget straks hun kom ind, men gjorde den Stil færdig, han
sad med. Katrine var standset lige indenfor Døren, hun stod med Hæn-
derne paa Ryggen og Vægten hvilende paa den ene Fod. 25

„Kom herhen Katrine og sæt dig ned.“

Hun kom lydløst hen og kniktede ned paa den yderste Kant af en
Stol.

„Der er blevet klaget over dig fra Skolen igen. Bestyrerinden har
ringet. Hun ved ikke, hvad hun skal stille op med dig mer. Du river 30
Blade ud af dine Bøger, og du kan ikke dine Ting, og naar du skal sidde
over stikker du ganske rolig af. – Ja, hvad vil du have, vi skal gøre ved
dig, Katrine?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde Katrine.

„Jeg har været taalmodig, det maa du indrømme. Jeg har fundet mig 35
i det længe. Men det kan ikke blive ved at gaa, det kan du nok indse.
Jeg maa straffe dig denne Gang, og jeg maa straffe dig, saa du kan
mærke det. Saa nu tager jeg dine Fugle fra dig og giver dem til en an-
den.“

„Naa,“ sagde Katrine. 40

Han drejede sig tungt i Stolen og saa direkte paa hende. Hendes Ansigt var hvidt i Skumringen, hendes Ben var lange og tynde i et Par lyssegraa Strømper. Men hun sagde bare „naa“, hun græd ikke, der kom ikke engang lidt Forskrækkelse fra hende. Saa vidste han at han allerede havde lidt Nederlag. Han ønskede kun, at han ikke var kommet med den Trusel, for han kunde alligevel ikke tage hendes Fugle fra hende. Han rejste sig og gik lidt væk.

„Hvorfor kan du ikke være fornuftig, Katrine? Du ved jo, vi vil dig ikke andet end godt. Hvorfor er du saadan imod os?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde Katrine. Hun vilde gerne have svaret noget andet, men hun vidste det virkelig ikke. Hun sad anspændt som et fremmed Dyr i en fremmed Skov. Hun ønskede han vilde raabe op, slaa og skælde ud, noget haardt og afgørende. Men hun vidste at det vilde han ikke, hun vidste at nu kom det. Han stod allerede lige foran hende, underlig stor og blød. Hun kunde mærke Lugten fra hans Tøj.

„Er du virkelig ligeglad, om jeg tager dine Fugle fra dig? Bryder du dig ikke Spor om de Fugle?“

„Jeg ved ikke ...“

„Jamen det ved jeg. Jeg ved, at du holder af de Fugle. Jeg har ikke villet sige noget, men jeg har glædet mig over det. Jeg har set dig med dem. Ja, du ved ikke af det, men jeg har tit set dig med dem.“

„Set mig med dem!“ sagde Katrine med glat og voksen Stemme. „Hvad mener du? Jeg forstaar ikke ...“

Han smilede. „Ja, ja, du maa gerne benægte det. Jeg vil ikke blande mig i dine Fugle. Jeg saa det rent tilfældigt fra mit Vindue. Vi taler ikke til nogen om det, vel? Men vi ved, hvad vi ved, du og jeg. Og naar der nu kommer Unger ...“

„Unger?“

„Naa, det ved du heller ikke? Ja, ja, saa ved vi det ikke.“ Han smilede fortvivlet og talte sig dybere ind i sit Nederlag. Han ønskede han aldrig var begyndt paa det med Fuglene, men han blev ved med at tale om dem, han kunde ikke lade være. „Saa kommer der ingen Unger. Jeg mener bare at hvis der kom Unger engang, saa kunde det være godt med et større Bur, et rigtigt Flyvebur. Jeg har kigget lidt paa saadan et Bur. Men det er maaske heller ikke noget ...?“

Hun svarede ikke paa det, han skyndte sig at sætte sig ned og tage hende op paa Skødet. Han samlede hende underlig klodset ind til sig. „Ja, ja, du behøver ikke at sige noget, Katrine, jeg forstaar dig godt. Jeg forstaar dig bedre, end du tror. Det er heller ikke let at være Barn altid. Du skal have dine Fugle i Fred, jeg vil ikke tage dem fra dig. Ikke hvis

du vil love mig at det bliver anderledes. Kom her, læg Kinden indtil min, saa lover vi to hinanden, at vi skal ikke have flere Klager fra Skolen, vel?"

„Nej," sagde Katrine.

„Nej, se paa mig. Lad mig se Øjnene." 5

Hun saa paa ham.

„Giv mig saa et Kys."

Hun gav ham et Kys.

„Pil saa ud med dig. Nej, kom, giv mig Haanden. Jeg forstaar dig godt, Katrine, det skal du vide. Vi forstaar hinanden, du og jeg ..." 10

Næste Dag efter Skoletid gik Nils og spillede Top paa Fortovet. Det var en fin Top, han havde, en Flyver, og da han saa Katrine komme ud ad Laagen, skyndte han sig at samle den ind til sig, for han kunde risikere hun snappede den og stak af med den. Og saa fik han den ikke igen, uden hans Mor gik ind og hentede den. Og saa vilde han hellere undvære den. 15

Men Katrine stillede sig bare op. Hendes Ansigt flimrede hvidt i Solskinnet, der kom et Smilehul i den ene Kind. Nils fik Mod til at sætte Toppen i Gang igen, han gjorde sig stor Umage og lod den flyve. Katrine fulgte den med Øjnene og lo højt, den var helt rød naar den snurrede og fløj. Men saa kom den ned i et Hul i Vejen og kæntrede. „Den slingrer ligesom en fuld Mand," sagde Katrine og lo igen. Naar Toppen laa stille, kunde man se, at den var ikke alene rød, der var ogsaa blaat paa den. Nils havde selv malet den. Katrine bad om hun maatte se den, og Nils gav den usikker fra sig, han stod lidt stakaandet, for man kunde aldrig vide. Men Toppen blev ikke ringere ved, at Katrine stod og drejede den mellem Fingrene, den var mere rød og blaa end han før havde set den. 20 25

„Vil du se mine Fugle?" spurgte Katrine pludselig.

Nils vidste ikke rigtig, hvad han skulde sige til det. Han vidste ikke, at hun havde Fugle overhovedet, og maaske var hun bare lumsk. Han stod og skrabede lidt i Jorden med sin Sko. „Dine Fugle?" sagde han. 30

„Ja, mine to Undulater," sagde Katrine. „Kom!" Hun gik foran ind ad Laagen, og saa fulgte Nils efter. Det var saa underligt at gaa i Katrines Have, han havde ikke været der før. Og det var underligere endnu at komme ind i Katrines Hus og helt ind i Katrines Værelse, han havde tit spekuleret paa hvordan der saa ud derinde. Nu var han der pludselig. Han gik der beklemt og saa pludselig Ting han vilde huske altid. Heldigvis var der ingen Voksne. Nils var en pæn, stille Dreng, hans Haar stod kridhvidt og fremmed i Solskinnet inde i Katrines Værelse, 35 40

det var redt glat ned over Panden og fik hans Hoved til at ligne et Æg. Han standsede foran Buret med de to Undulater og blev staaende der, for det var jo dem han skulde se. „Av ja,“ sagde Nils, for det var rigtigt med Fuglene, han havde aldrig før set saa blaa og pæne Fugle. Hunnen
5 laa i Redekassen med Hovedet ud af det runde Hul, Hannen sad og pud-
sede sig i Solen. Nils vovede sig frem med en krum Finger og rørte lidt
ved Buret.

„Ligger Hunnen paa Æg?“ spurgte han. „Skal de have Unger?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde Katrine, „det skal de maaske nok.“ Hun
10 gik ledeløs omkring og saa slet ikke selv paa Fuglene. Nils forstod ikke
det Svar, hun maatte da vide det. Redekassen sad udenpaa Buret, og
Taget var til at tage af, Nils lettede lige en lille Smule paa det og satte
Øjet til. „Av jo,“ sagde han, „den har Æg. Jeg tør vædde paa, den har
Æg. Kom herhen skal du selv se.“

15 „Naa,“ sagde Katrine, hun kom ikke. Hun sad henne ved Bordet
med Nils' Top. Det var en lang spids Flyvetop, den skulde have Fart paa
for at komme i Gang, den kunde ikke paa et Bord. Men hun havde tit
staaet og set Drengene spille Top, hun havde Lyst til saadan en Top i
Stedet for det fjollede Paradis.

20 „Er du rigtig klog!“ sagde Nils med hed Stemme henne fra Buret,
han havde glemt at han var fremmed og bange. „Du faar Unger, Ka-
trine, jeg tror du faar Masser af Unger. Og hvad saa naar Ungerne faar
Unger igen ...!“

Katrine sad med Toppen, hun kradsede lidt paa den med Neglen og
25 glattede hen over den. „Du,“ sagde hun, „skal vi bytte? Jeg faar Top-
pen, og saa faar du Buret med Fugle og det hele?“

„Haa!“ sagde Nils, „ja, vi bytter! Toppen i Stedet for Buret og Fug-
lene, det var noget, hvad!“ Han blev ved at le af det, det var saa vanvit-
tigt. Men hvorfor sagde hun ikke noget? Hvorfor sad hun gravalvorlig
30 med den Top?

„Du maa selv om det,“ sagde hun tilsidst. „Hvis du ikke vil, er der
nok en anden der vil. Men jeg vil helst have din Top.“

„Aa, gaa væk,“ sagde Nils. „Er du rigtig klog, Katrine!“ Og saa gik
der en Tid hvor ingen af dem sagde noget. Nils stod og pillede ved Bu-
ret med en krum Finger. Selvfølgelig narrede hun bare. Men man vid-
35 ste aldrig med hende, hun var saa tit saa underlig. Tilsidst spurgte han
alligevel, om hun da mente det rigtig?

„Ja, selvfølgelig,“ sagde Katrine. „Du skal faa dem, hvis du vil tage
dem med nu med det samme.“

40 Haa, saa mente hun det alligevel ikke, det var som han tænkte: hun

narrede bare. Men hun sad gravalvorlig og mente det, hun brød sig ikke om de Fugle, de var dumme og fjollede. Nils stod ved Fuglene og snakkede til dem ind imellem; han saa dem mere og mere blaa og store og pragtfulde, de var kostelige med alle deres Lyde og Bevægelser og blanke sorte Øjne. Nils var hed og tvivlraadig under sit glatte hvide Haar, de kunde da ikke saadan uden videre? Hun maatte da først spørge sin Far? Og han maatte spørge sin Far. Nej, sagde Katrine, hun skulde ikke spørge nogen. Fuglene var hendes. Og han maatte tage dem med nu med det samme, ellers gjaldt det ikke. Det gjaldt kun nu. 5

Og saa endte det med, at de tog Buret imellem sig og bar det over til Nils. De gik tavse og alvorlige med det, Fuglene baskede rundt derinde, og Hunnen forlod sine Æg og flagrede forvildet. Nils gik og bad til Gud at dette her maatte være sandt, og at ingen af de Voksne maatte se dem. De skiltes ved Nils' Køkkendør, der gav Katrine pludselig Slip paa Buret og gik sin Vej, hun gik lige efter Næsen og vendte sig ikke om en eneste Gang. Og Nils vidste ikke længer om hun var der eller ikke var der, han slæbte Buret frelst gennem Køkkenet og fik det ind paa Bordet i Dagligstuen, det blev saa uhyre stort og tungt. Aa Gud, aa Gud! Og Fuglene, de blaa, blaa Fugle. En Bølge rejste sig i ham, han kunde ikke være alene om det længer, han fo'r gennem Huset med smækkende Døre: „Mor! Mor! Mor, ved du hvad ...!“ 10 15 20

Det blev en vild Eftermiddag, der blev fuldt af Fryd og Angst og vrede Stemmer og skærende Graad og et Haab bag ved Graaden. Nils' Mor turde hverken sige ja eller nej, hun maatte først tale med Nils' Far. Og Nils' Far kom hjem og blev vred og vilde ikke høre Tale om det. Og Nils græd og havde sine Søkende paa sit Parti, og der blev talt i Enrum af Nils' Far og Mor med Nils og hans Søkende blege paa Lur udenfor Døren, og tilsidst gik hans Far med til at gaa over og tale med Katrines Far. Og efter en ny forfærdelig Ventetid kom han hjem igen og gav sit endelige ja: Katrines Far havde sagt, at Fuglene var hendes, og hvis hun vilde forære dem væk, saa maatte hun selv om det. Nils' Far og Mor saa paa hinanden og rystede paa Hovedet. Og Nils blev klappet paa Kinden og nikkede, at han var glad, men nogen rigtig Kraft var der ikke i hans Glæde mer, han var dødbleg af Sindsbevægelse og slatten i Benene. Der var ogsaa en anden Grund til at han ikke kunde være helt glad, han vidste ikke selv Grunden, men den var der. Og der var allerede Sorg med de blaa Fugle: Hunnen vilde ikke gaa ind paa Æggene, den sad helt oppe i et Hjørne af Buret og var bange. Nils prøvede at snakke til den og lokke for den, og Nils' Mor tog den ud af Buret og satte den ned i Redekassen udefra, men den kom straks ud af det runde Hul. Den vilde 25 30 35 40

ikke ruge. Maaske var det de nye Omgivelser og al den Uro der var Skyld i det, de prøvede at lægge et Tæppe over Buret og holde sig paa Afstand, men hver Gang de listede hen og kiggede ind under Tæppet sad Hunnen stædig i sit Hjørne. Maaske var Æggene allerede kolde og kunde ikke ruges ud. Nils' Bror talte om at stikke Hul paa dem med en Knappenaal og puste dem ud og give dem til Skolens Samling, og Nils blev hidsig, og der blev Graad igen.

Først om Aftenen i Mørket kom der Ro i Huset. Det var lige før Sengetid. Nils sad alene inde hos Fuglene, men han turde ikke tænde Lys og kigge ind under Tæppet, for hvis Hunnen ikke var paa Æggene nu, saa blev de ikke til andet end at puste ud. Og han vidste næsten, at den ikke var paa Æggene. Han trak en Stol hen under Vinduet og lagde sig paa Knæ og kiggede ud mellem Gardinerne, derude stod en Lygte og lyste gult og stille op mellem Foraarstræerne og Hækkenes buskede Mørke.

Og mens han sad der, kom Katrine underlig langsomt og lydløst ud ad sin Havegang og stillede sig op lige under Lygten, hun lænede Ryggen imod den og hendes hvide hovne Ansigt var midt inde i Lyset. Hun saa ond ud som hun stod der, tænkte Nils, ond og skøn, hun var som den onde Dronning. Men hvis han var Prins, vilde han elske den onde Dronning og ikke Prinsessen. Han higede imod hende, skønt han ikke forstod noget af det, hun gjorde, hun slog ham midt i Ansigtet naar han ingenting havde gjort og forærede ham et Bur med blaa Fugle. Maaske var der det ved hende, de kaldte Synd, maaske var Fuglene Syndefugle? Han blev underlig ved det hele og ønskede, at han ikke havde taget de Fugle, han ønskede pludselig saa brændende det var Eftermiddag endnu, og de stod i hendes Vindue i Solen og Hunnen laa paa sine Æg. Han hoppede ned fra Stolen, han vilde ud og sige til hende, at hun kunde faa Fuglene igen hvis hun fortrød det, eller hun kunde se dem hos ham saa tit hun vilde, de kunde have Fugle sammen hun og han. Fra Glasskaalen paa Bordet tog han en stor Appelsin, for hvis hun brød sig om Appelsiner.

Men ude ved Laagen gemte han alligevel Appelsinen om paa Ryggen, og hans Ben begyndte at tøve, for der stod hun og saa paa ham. Hun rørte sig ikke af Pletten, og hendes Ansigt forandrede sig heller ikke, det blev bare en lille Smule hvidere og koldere, mens hun saa paa ham. Hans Ben begyndte at slaa smaa Sving ud til Siderne, han daskede og skrabede med Taaspidsen, han ønskede bare han ikke var gaaet derud. „Du, Katrine,“ sagde han, „hvis du fortryder det med de Fugle, saa ... Jeg mener, du maa godt faa dem igen.“

Det svarede Katrine overhovedet ikke paa. Hendes hvide Næse kom lidt i Vejret, men hun sagde ikke et Muk. Han stod med Appelsinen omme paa Ryggen, han skiftede den fra den ene Haand til den anden og lod den lige komme til Syne et Øjeblik. Nærmest saadan ligegyldigt. „Det er bare en Appelsin,“ sagde han. „Jeg tænkte maaske. Hvis du kan lide Appelsiner?“ 5

„Kom med den,“ sagde Katrine. Han fik ikke Lov at give den selv, hendes Haand fo'r ud og snappede den. Det var en underlig Maade. Men hun tog den i hvert Fald. „Du,“ sagde han, „du kan ogsaa komme ind og se til dem saa tit du vil. Vi kan jo sige, vi har dem sammen, hvis du synes?“ 10

Katrines Øjne blev to syge Spalter. „Kæft!“ sagde hun. „Skrub ind med dig! Skrub ind med dig, din lille artige Mordreng, din lille Kysse-dreng! Skrub ind til din Kyssemor og tag hende om Halsen og kys hende fra mig!“ 15

Han stod lammet og saa hende gaa skrutrygget og fladbenet henimod sin Laage. Et Stykke henne vendte hun sig om og lod Appelsinen falde, hendes lange graa Ben gav et Sving og sparkede til den. Hun ramte den meget haardt og præcist, den fløj i en rødligt lysende Bue op forbi Lygteglasset og klaskede tung ned i Jorden et Sted inde i Mørket. 20